

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 14C/250/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213222463
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jakubová
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2019:2213222463.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda sudkyňou JUDr. Monikou Jakubovou, v spore žalobcu: GENERAL FACTORING, a. s., so sídlom: Košická 56, 821 08 Bratislava, IČO: 35 838 825, právne zastúpeného: Jakubčák, advokátka kancelária s.r.o., so sídlom Michalská 14, 811 03 Bratislava, IČO: 47 255 706, konajúc Mgr. Branislavom Jakubčákom, proti žalovanej: T. Q., Z.. XX.P. XXXX, B. XXX XX A. A. X, právne zastúpenej: JUDr. Evou Skačániovou, advokátkou so sídlom Korzo Bélu Bartóka 789/3, 929 01 Dunajská Streda, o zaplatenie 2238,46 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu vo zvyšnej časti, a to o zaplatenie 407,09 eur s príslušenstvom zamietá.

II. Žalovaná má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania vo výške 100 %.

odôvodnenie:

1. Podaním doručeným súdu dňa 4.novembra 2013 sa žalobca domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovaná zaviazaná k zaplateniu sumy vo výške 2238,46 eur s príslušenstvom z titulu nesplateného úveru zo zmluvy č. XXXXXXXXXXX z 23.marca 2006. Na základe predmetnej zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej úver vo výške 829,85 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť pri úrokovej sadzbe 17,7% ročne, splátkami splatnými vždy k 20.dňu toho ktorého mesiaca. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá k 20.aprílu 2006 a konečná splatnosť úveru k 20.marcu 2011. Žalovaná suma pozostáva z istiny 1947,83 eur a úrokov z omeškania v sume 290,63 eur.

2. Súd žalobu aj s prílohami spolu s procesnými poučeniami doručil žalovanej do vlastných rúk 2.decembra 2015 (čl. 67). K žalobe sa žalovaná vyjadrila v tom smere (čl. 68 - 69), že nie je jej zrejme ako sa právny predchodca žalobcu dopracoval k sume 2.238,46 eur, keď táto suma predstavuje istinu 1.947,83 eur a úroky z omeškania vo výške 290,63 eur. Tento údaj je nezrozumiteľný, lebo žalobca ďalej v návrhu neuviedol ani to, či a koľko splátok na úver zaplatila a ani spôsob, prečo jeho nárok pozostáva z istiny vo výške 1.947,83 eur. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva, že skutočne so Q. Q. ešte pod pôvodným menom uzavrela zmluvu o splátkovom úvere, výška úveru bola 25.000,- Sk (829,85 eur), ktorý úver mala zaplatiť v 60-tich splátkach mesačne po 686,- Sk (22,77 eur) vždy do 20.dňa toho ktorého kalendárneho mesiaca. Zmluvu o splátkovom úvere pokladá za zmluvu spotrebiteľskú podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Pokladá odplatný úrok vo výške 17,70% p. a. za neprimerane vysoký a vzniesla námietku premlčania podľa § 103 Obč. zák.

3. Vo veci bolo konanie v časti o zaplatenie 1.851,37 eur s príslušenstvom zastavené (čl. 164) s právoplatnosťou 28. 07.2016.

4. Strany sporu sa nezúčastnili pojednávania, svoju neprítomnosť neospravedlnili. Súd nezistil žiadny dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, preto s odkazom na ustanovenie § 180 C. s. p. realizoval pojednávanie v ich neprítomnosti.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa k žalobe pripojenými listinnými dôkazmi, najmä oznámením o postúpení pohľadávky z 28.decembra 2010 (čl. 6), zmluvou o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 23.marca 2006 (čl. 8 - 9), prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 26), všeobecnými obchodnými podmienkami (čl. 106 - 118), výpisom z úverového účtu (čl. 119 - 125), stanoviskom žalobcu zo 4.marca 2016 (čl. 76 - 105) a z 22.marca 2016 (čl. 133 - 142) a z 29.apríla 2016 (čl. 148 - 149) a z 7.júna 2016 (čl. 155 - 158), stanoviskom žalobcu stanoviskom žalovanej z 18.apríla 2016 (čl. 147) a z 10.mája 2016 (čl. 159 - 161), uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/360/2017-202 z 23.10.2018, výzvou súdu z 23.11.2018, stanoviskom žalobcu zo 14.01.2019 (220 - 224).

6. Súd hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliadol na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 C. s. p.). Súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli navrhnuté, ak je to nevyhnutné na rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (303 ods. 2 C. s. p.). Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav.

7. Z predloženej zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 23.marca 2006 (čl. 8), vyplýva, že právny predchodca žalobcu so žalovanou uzavrel úverovú zmluvu, na základe ktorej žalovanej poskytol úver vo výške 25000 Sk (829,85 eur) s úrokovou sadzbou 17,70% ročne, s poplatkom za správu 50 Sk mesačne, s výškou splátky 686 Sk (22,71 eur), so splatnosťou prvej splátky k 20.aprílu 2006, s počtom splátok 60 vždy k 20.dňu v kalendárnom mesiaci, s konečnou splatnosťou k 20.marcu 2011, RPMN 10,49%.

8. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok (čl. 26) je zrejmé, že predmetná pohľadávka bola postúpená 21.decembra 2010, pričom dátum poslednej úhrady bola 16.júna 2009, a počet dní omeškania 1492 dní (4,08 roka).

9. Pre nedostatok odôvodnenia žaloby súd vyzval žalobcu na jej doplnenie (čl. 52 dňa 19.augusta 2014 a urgencia čl. 58 dňa 9.januára 2015), o oznámenie akým spôsobom dospel k žalovanej istine, z akých jednotlivých čiastkových nárokov pozostáva žalovaná suma, koľko splátok, kedy a v akých výškach uhradila žalovaná splátky z poskytnutého úveru a ako boli tieto započítané, kedy bola naposledy uhradená splátka, súčasne aby predložil platobnú históriu, resp. prehľad splátok a úhrad vykonaných žalovanou. Žalobca na to reagoval predložením všeobecných obchodných podmienok a výpisu z úverového účtu.

10. Z výpisu z úverového účtu (čl. 122 - 125), že tento bol predložený za obdobie od 23.marca 2006 do 31.decembra 2008, pričom k čerpaniu úveru 25000 Sk došlo 23.marca 2006. K prvej splátke došlo riadne a včas zaplatenou splátkou vo výške 686 Sk k 20.aprílu 2006. V poradí s druhou splátkou splatnou 20.mája 2006 bola už žalovaná v omeškaní, ktorú zaplatila až 16.júna 2006. V poradí s treťou splátkou splatnou 20.júna 2016 bola žalovaná tiež v omeškaní, nakoľko ju dňa 20.júna 2006 zaplatila len čiastočne v sume 213,10 Sk. V poradí so štvrtou až ôsmou bola tiež v omeškaní, nakoľko až dňa 24.novembra 2006 zaplatila 1785 Sk. Následne aj v poradí s deviatou až 33.splátkou (splatnou 20.decembra 2008) bola tiež v omeškaní, tieto totiž tiež vôbec nezaplatila. Z výpisu z úverového účtu (čl. 119 - 121) za obdobie od 1.1.2009 do 21.decembra 2010 je zrejmé, že v poradí s 34. až 39.splátkou (splatnou 20.júna 2009) bola tiež v omeškaní. Dňa 16.júna 2009 žalovaná zaplatila 50 eur. Ďalej v poradí so 40. až 48.splátkou (splatnou 20.decembra 2010) bola tiež v omeškaní, tieto takisto nezaplatila vôbec. Dňa 21.decembra 2010 je záznam „odpis istiny“ 1947,83 eur a „odpis úrokov z omešk. zmluvných“ 290,63 eur.

11. V intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu (str. 9, č. k. 206) súd vyzval žalobcu na preukázanie splatnosti dlhu s rozlíšením splatnosti nezaplatených splátok, u ktorých premlčacia doba plynula odo dňa ich zročnosti, ako aj predloženie výzvy banky dlžníkovi a zosplatenie úveru pred postúpením pohľadávky. Žalobca na to reagoval opätovným predložením všeobecných obchodných podmienok. Žalobca už ďalšie dôkazy súdu nepredložil, snažil len argumentačne obhájiť dôvodnosť podanej žaloby, trvajúc na zaplatení sumy 387,09 eur s príslušenstvom.

12. Podľa § 497 Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „Obchodný zákonník“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

13. Podľa § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len zákon č. 258/2001 Z. z.), na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver

a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

14. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

15. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

16. Súd vyhodnotil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako spotrebiteľský, na ktorý je potrebný aplikovať najmä Občiansky zákonník a zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

17. Žalobca ako dôkaz o postúpení pohľadávky z nesplateného úveru predložil zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1424/2010/CE z 21.12.2010, Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 28.12.2010, ktorým postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. žalovanému ako adresátovi oznámil, že postúpil uvedenú pohľadávku na žalobcu.

18. Podľa § 132 ods. 1 a 3 CSP v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. (3) Žalobca k žalobe pripojí dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť.

19. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veciach podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

20. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce tvrdenia týkajúce sa sporu.

21. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „ZoB“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. Súd sa v prvom rade, rešpektujúc vyjadrený názor odvolacieho súdu v uznesení č.k. 10Co/360/2017 z 23.10.2018 zaoberal právnou povahou a aplikáciou právnej normy vo vzťahu k predmetu uplatnenej pohľadávky v tomto konaní a právneho vzťahu vzniknutého medzi stranami a dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu - banka a žalovaná ako majiteľ účtu uzavreli zmluvy na základe ktorých medzi nimi vznikol záväzkový vzťah. Vzťah medzi žalobcom a žalovanou je spotrebiteľský a predmetná zmluva o úvere je bez pochybností spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľský charakter zmluvy je zrejmý z postavenia účastníkov zmluvy, keď niet pochyb o tom, že banka je dodávateľom služby a zo žiadneho z údajov zistených v konaní nevyplývalo, že by žalovaná požadovala poskytnúť úver nie ako spotrebiteľ. Súd posudzoval vzťah strán nielen podľa Obchodného zákonníka, ale pri právnom posúdení veci aplikoval aj ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, zákona o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení ku dňu uzavretia zmluvy. Žalobca v konaní nerozporoval skutočnosť, že žalovaná má v zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa a teda uvedené nebolo v konaní sporným.

23. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana konania, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana konania nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech.

24. V zmysle ustanovenia § 132 ods. 1 CSP, v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoju žalobu a uplatňuje svoj nárok. Dôkazné bremeno postihuje vždy

toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Žalovaná ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú, že právo alebo nárok žalobcu nevzniklo prípadne zaniklo alebo sa zmenilo. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obidve strany. Neunesenie dôkazného bremena má potom v konaní za následok procesný neúspech tej strany sporu, ktorý nedokázal preukázať ním tvrdené skutočnosti. Dôkazné bremeno súvisí s dôkaznou povinnosťou, ktoré platné právo upravuje v čl. 8 CSP.

25. Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená unesenie dôkazného bremena. Procesná strana môže splniť dôkaznú povinnosť, avšak ak ju splní len tak, že nevedie k preukázaniu jej tvrdení, resp. splní ju bez náležitej procesnej pozornosti, dôkazné bremeno táto strana neunesla. Dôsledkom neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje tú stranu, na ktorej spočívalo dôkazné bremeno a ktorá sa dostala do dôkaznej núdze, keďže neponúkla alebo nevedela ponúknuť súdu také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali pre výsledok sporu rozhodujúce skutočnosti.

26. V konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) bremeno tvrdenia v tom, že so žalovanou (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanej určité plnenie a že žalovaná za toto plnenie neposkytla riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti aj s ohľadom na preukázanie vecnej legitímácie strán sporu.

27. Zo zisteného stavu veci vyvodil súd ten právny záver, že žalobe nie je možné vyhovieť. V zmysle čl. 15 ods. 4 C. s. p. dôkazy a tvrdenia strán sporu súd hodnotí podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Z predložených dôkazov súd nemal preukázané, že žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie sumy 387,09 eur s príslušenstvom.

28. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 21.12.2010 malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere z banky ako postupcu na spoločnosť žalobcu ako postupníka.

29. Žalobca súdu predložil zmluvu o postúpení pohľadávky. Zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o úvere uzavretej medzi bankou ako veriteľom a klientom ako dlžníkom je nepretržité omeškanie klienta so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke v trvaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní po tom, čo bol písomne vyzvaný bankou na plnenie, pričom tieto musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. V konaní však nebolo preukázané, a to napriek výzve súdu zo 23.11.2018 (čl. 210), že by právny predchodca žalobcu - banka, preukázateľne vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky písomne žalovanú na splnenie dlhu z úverovej zmluvy, a zároveň že následne zostala žalovaná v omeškaní viac ako 90 dní.

30. Súd má za to, že s poukazom na gramatický, ale najmä teleologický výklad ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách sa vyžaduje omeškanie dlžníka v trvaní viac ako 90 dní od momentu doručenia písomnej výzvy. Nebol by totiž v súlade s účelom uvedeného ustanovenia taký výklad, podľa ktorého by postačovalo omeškanie viac ako 90 dní pred doručením výzvy banky, nakoľko pri takom výklade by nebolo vylúčené postúpenie pohľadávky hneď nasledujúci deň po doručení výzvy na plnenie, čím by bola odňatá dlžníkovi možnosť svoj dlh uhradiť a zabrániť tak postúpeniu pohľadávky na inú osobu ako banku.

31. Nedodržanie postupu pri postúpení pohľadávky voči žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, nie je žalobca v konaní aktívne vecne legitimovaný. Ani na výzvu súdu totiž žalobca nepreukázal, že by pred postúpením pohľadávky od právneho predchodcu bola žalovanej v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách preukázateľne doručená písomná výzva na zaplatenie dlhu a následne uplynulo viac ako 90 kalendárnych dní od jej doručenia žalovanej, čo je podmienkou pre vznik oprávnenia banky postúpiť svoju pohľadávku voči žalovanej inej osobe, ktorá nie je bankou. Z uvedeného dôvodu postúpenie pohľadávky na žalobcu je v rozpore s vyššie citovaným zákonom, a preto je tento právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, s poukazom na čo nie je žalobca oprávneným z danej pohľadávky, a teda nie v konaní aktívne vecne legitimovaný. Vecná legitímácia predstavuje hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci a má ju iba ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje. Strana sporu, ktorá je nositeľom subjektívneho práva z hmotnoprávneho vzťahu, má aktívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovanej strany uplatnené v konaní. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom aktívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorý ale v konaní nevystupuje ako žalobca.

32. Podporne súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/147/2016 zo dňa 21. apríla 2016, v ktorom súd druhej inštancie v obdobnej veci skonštatoval, že „banka musí najskôr klienta vyzvať na úhradu peňažného záväzku, s ktorým je v omeškaní, ak po tejto výzve dlhšie ako 90 kalendárnych

dní klient neuhradí peňažný záväzok, môže banka postúpiť pohľadávku aj na tretiu osobu, ktorá nie je bankou. ... V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by takáto výzva bola zo strany právneho predchodcu žalobcu riadne žalovanej doručená. Prvostupňový súd teda dospel k správne mu záveru, že pre nenaplnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 citovaného zákona o bankách nebolo možné platne postúpiť predmetnú pohľadávku na navrhovateľa.“

33. Obdobný názor zastáva aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp. zn. 24Co/716/2015 zo dňa 8. júna 2016, v ktorého odôvodnení uviedol, že „ak je pre platnosť postúpenia v týchto prípadoch potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., je postupca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka.“

34. Súd dospel k záveru, že z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, bolo potrebné žalobu v celom rozsahu, v jej zvyšnej časti, vo výroku I. zamietnuť, a keďže žalovaná nie je povinná zaplatiť žalobcovi istinu, nemohla sa ani dostať do omeškania s plnením, a preto súd zamietol žalobu aj v časti úrokov z omeškania.

35. Súd skúma v každom konaní vecnú aktívnu legitímáciu v spore, t. j. či v danom prípade prešlo právo z konkrétneho právneho úkonu na iný subjekt na základe platne uzatvorenej zmluvy o postúpení pohľadávky. Otázkou aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie účastníkov konania a v rámci toho aj platnosť predloženej zmluvy o postúpení pohľadávok súd posudzuje pri rozhodovaní vo veci samej. V prípade postúpenia pohľadávky je žalobca povinný postúpenie pohľadávky v konaní preukázať, a to najmä vtedy, ak v konaní svoje postavenie odvodzuje práve od nadobudnutia vlastníctva k pohľadávke. Oznámenie postúpenia pohľadávky adresované dlžníkovi zo strany postupcu nepreukazuje samo o sebe aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky v súdnom konaní (§ 524 ods. 1, 2 a § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Z uvedených dôvodov súd žalobu zamietol, a to pre neunesenie dôkazného bremena ohľadom preukázania, že je daná vecná aktívna legitímácia žalobcu v danom spore.

36. Obdobne vo veci 26Co/25/2018 z 25.10.2018 Krajský súd v Trnave uviedol, že „rozpor postúpenia s § 525 Obč. zák. má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia, na čo súd v konaní musí prihliadať. Chýbná je v tomto smere argumentácia žalobcu odkazujúca na preferenciu takého výkladu právnych úkonov, ktorý ich zachováva v platnosti. Žalobcovi zrejme uniká, že v prerokovanej veci nejde o výklad právneho úkonu, ale o skúmanie zákonných podmienok jeho prípustnosti (dovolenosti). Ide teda predovšetkým o výklad právnych (zákonných) noriem, nie o výklad právneho úkonu. Z právnej metodológie pritom nemožno zistiť žiadne také výkladové pravidlo, podľa ktorého by súd mal právne normy vykladať tak, aby bolo čo najviac úkonov dovolených. Naopak, súd má podľa ustálených výkladových metód v podstate kombinovať výklad jazykový, systematický a teleologický, pričom dôraz je na poslednom z nich. Interpretovaním noriem § 525 ods. 2 Obč. zák. a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. vo vzájomnej súvislosti, ale aj z pohľadu ich účelu, vyplýva záver, že postúpenie pohľadávky banky voči klientovi bez splnenia podmienok uvedených v citovaných ustanoveniach je zákonom nedovolené, teda v podstate neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ako už bolo uvedené, tento názor zdieľa nielen odvolací súd, ale aj Najvyšší súd Slovenskej republiky.“. Vzhľadom na stotožnenie sa s týmto názorom, súd prvej inštancie si dovoľil odcítovať časť odôvodnenia v podstatnom znení.

37. V ďalšom tiež súd odkazuje aj na rozhodnutia: Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/42/2018 z 25.10.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/73/2018 z 15.10.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/294/2017 z 10.09.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/102/2017 zo 04.09.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25Co/74/2018 z 10.07.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/37/2017 z 26.06.2018, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 23Co/302/2017 zo 17.06.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/37/2017 z 26.02.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/52/2017 z 20.02.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/272/2017 zo 07.06.2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/577/2016 z 24.07.2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/357/2016 z 29.05.2017, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17Co/87/2016 z 21.02.2017.

38. Súd sa ďalšími skutočnosťami zistenými v spore už nezaoberal, ani námietkami strán sporu preto, že dané argumenty a taktiež odpovede na ne neboli pre rozhodnutie rozhodujúcimi, (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

39. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko v tomto spore bola plne úspešná (v časti o zastavenie konania o zaplatenie 1.851,37 eur s príslušenstvom, nakoľko žalobca ani neodôvodnil dôvod späťvzatia, a v časti o zamietnutie zvyšného nároku pre nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu).

Poučenie:

Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok).